

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ, AZ ISTENEK KRÓNIKÁSA

RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

ÉS ASGARD ISTENEI

Percy Jackson
atyja ezúttal Asgard
isteneihez repít el!

A NYÁR KARDJA

RICK RIORDAN
MAGNIUS
CHASE
ÉS ASGARD ISTENEI

A NYÁR KARDJA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

EGY

Jó reggelt! Most meghalsz!

IGEN, TUDOM. Miután elolvassátok, hogyan haltam kínhalált, azt fogjátok mondani: „Hú! Ez nagyon tuti, Magnus! Nem lehetne, hogy én is kínhalált haljak?”

Nem. Nehogy megpróbáljátok!

Ne ugorjatok le a háztetőről! Ne rohanjatok ki az úttestre, és ne gyújtsátok fel magatokat! Ez nem így működik. Ti nem úgy végeznétek, ahogyan én.

Amúgy se akarjatok a helyemben lenni! Hacsak nem szeretnétek egymást miszlikbe aprító zombi harcosokat, óriások orrába feldugott kardokat és divatos szerkókban feszítő sötét manókat látni, *eszetekbe* se jusson megkeresni a farkasfejes kaput!

A nevem Magnus Chase. Tizenhat éves vagyok. Ez a történet arról szól, hogyan kerültem lejtőre, miután megöltem magam.

Az a bizonyos nap is nagyjából úgy kezdődött, mint a többi. A Public Gardenben aludtam a híd alatt, amikor egy srác felrugdosott álmomból, és közölte velem:

– A nyomodban vannak.

Ja, az elmúlt két évben hajléktalan voltam.

Most nyilván azt gondoljátok: *Jaj, de szomorú!* Vagy azt, hogy: *Haha, lúzer!* De az utcán százból kilencvenkilencen szó nélkül elmennétek mellett, mintha láthatatlan lennék. *Csak nehogy pénzt kunyeráljon,* imádkoznátok magatokban. *Eltűnődnétek,* vajon idősebbnek nézek-e ki a koromnál, mert egy tinédzser tutira nem csövezne egy szál koszlott hálósákba burkolózva Boston utcáin télvíz idején. *Valaki igazán felkarolhatná szegényt!*

És már mennétek is tovább.

Nem baj. Nincs szükségem az együttérzésekre. Már megszoktam, hogy kiröhögnek. Vagy éppenséggel keresztülnéznek rajtam. Lépünk tovább!

A csöves, aki aznap felébresztett, egy Blitz nevű fazon volt. Szokás szerint úgy nézett ki, mintha egy dzsuvahurrikán tépázta volna meg. Drótszerű fekete hajába papírfosztlányok és gallyak gabalyodtak. Cserzett arcát jégdarabkák pötytyözték. Bozontos szakálla szanaszét állt. A ballonkabátja aljára, ami a bokáját verdeste – Blitz úgy százötven centi magas lehetett –, vastag hóréteg tapadt, és tágra nyílt szeméből csak a pupillája látszott. Állandóan rémült képet vágott, ezért úgy festett, mint aki bármelyik pillanatban örült sikoltozásban törhet ki.

Kidörzsöltem a szememből a csipát. A számnak olyan íze volt, mint az egynapos hamburgernek. A hálósákom viszont jó meleg volt, nem akartam kibújni belőle.

– Ki van a nyomomban?

– Nem tudom. – Blitz megdörzsölte az orrát, ami olyan sokszor tört el, hogy végül cikcakk alakú lett, mint egy villám. – Szórolapokat osztogatnak a neveddel és a fényképeddel.

Dühös szitkok hagyták el a számat. A mezei rendőrökkel és parkőrökkel mindig is könnyedén elbántam. Az iskolaőrök, a közösségi önkéntesek, a részeg egyetemisták, a drogosok, akik a kicsikre és a gyengékre utaznak: mindet megettem volna reggelire.

De amikor valaki név szerint engem keres... Na, az már húzósebb ügy. Mert akkor konkrétan én vagyok a célpont. Talán a menhelyesek rágtak be rám, amiért összetörtem a zenelejátszójukat. (Az agyamra mentek a karácsonyi dalaikkal!) Talán egy biztonsági kamera felvette a lopást, amit a Színházi negyedben követtem el. (Pizzát akartam enni, kellett a pénz!) Vagy talán, bár ez eléggé valószínűtlen, a rendőrök még mindig a nyomomban vannak, hogy kihallgassanak anya meggyilkolásával kapcsolatban.

Összepakoltam a cuccomat, ami kábé három másodpercebe telt. A szoroson feltekert hálósák pont befért a hátizsákomba a fogkefém, a tartalék zokni meg a tartalék alsógatyá mellé. A rajtam lévő ruhákat leszámítva ez volt az összes vagyonom. A hátizsákkal a vállamon és a szemembe húzott kapucnimmal elég jól el tudtam vegyülni a gyalogosok között. Boston rogyásig van egyetemistával. Néhány srác még nálam is szőrösebbnek és fiatalabbnak tűnt.

Blitzre néztem.

– Hol láttad a szórólaposokat?

– A Beacon Streeten. Erre jönnek. Egy középkorú fehér csávó meg egy tizenéves csaj, talán a fickó lánya.

– Ennek semmi értelme – tűnődtem homlokráncolva. – Ki a...

– Nem tudom, kölyök, de nekem mennem kell. – Blitz hunyorogva bámulta a felhőkarcolók ablakait narancssárgára színező napfelkeltét. Sosem értettem, miért utálja a napfényt. Talán ő volt a világ legalacsonyabb és legkövérebb csöves vámpírja. – Szerintem nézz el Hearthhoz! Kint van a Copley Square-en.

Próbáltam nem felkapni a vizet. Az utcabeliek tréfásan csak az anyuciként és apuciként emlegették Hearthot és Blitzet, mert az egyikük mindig körülöttem sertepertélt.

– Kösz a segítséget! – feleltem. – Nyugi, nem lesz baj.

Blitz idegesen rágcsálta a hüvelykujját.

– Nem tudom, kölyök. Ma minden olyan fura. A szokásosnál is óvatosabbnak kell lenned.

– Miért?

Blitz a hátam mögé pillantott.

– Jönnek!

Senkit sem láttam. Mire visszafordultam, Blitz már eltűnt.

Ezt az egyet nagyon utáltam benne. Egyszer csak... *Puff!* Olyan volt, mint egy nindzsa. Egy csöves vámpírnindzsa.

Két lehetőségem volt: vagy elmegyek a Copley Square-re Hearthhoz, vagy a Beacon Street felé veszem az irányt, és megpróbálom kiszúrni az üldözőimet.

Blitz leírása felkeltette a kíváncsiságomat. Egy középkorú fehér csávó meg egy tizenéves csaj hajnalok hajnalán utánam kajtat a csípős hidegben. Miért? Vajon kik lehetnek?

Négykézláb kerültem meg a tavat. A híd alatti ösvényen alig volt gyalogosforgalom. A töltés tövébe húzódva észrevétlenül szemmel tarthattam a fenti ösvényt, hogy lássam, ha jön valaki.

Hó borította a talajt. Az ég szemet gyönyörködtető kék színben pompázott. A csupasz faágakat mintha olvadt üvegbe mártották volna. A szél befújta a ruhám alá, de nem fáztam. Anya mindig azzal heccelt, hogy jegesmedvevér folyik bennem.

A francba már, Magnus, korholtam magam.

Az anyáról őrzött emlékeim még két év után is aknamezőként terültek el előttem. Óvatosan kellett lépdelnem, különben fuccs a lelki békémnek.

Összeszedtem magam.

A fickó meg a csaj felém tartottak. A férfi szőkésbarna haja a gallérját verdeste, de úgy tűnt, a tag nem szándékosan növesztette meg, inkább lusta leváгатni. Tanácstalan arckifejezése egy helyettesítő tanáréra emlékeztetett: *Tudom, hogy rám löttek köpöcsövel, de fogalmam sincs, honnan jött a galacsin.* Elegáns bőrcipője kicsit sem illett a bostoni

télhez. A zoknija a barna két különböző árnyalatában pompázott. A nyakkendőjét mintha koromsötétben kötötte volna meg, teljesen vakon.

A csaj ránézésre tényleg a lánya lehetett. Az ő haja is sűrű és hullámos volt, bár egy kicsit világosabb. Ő már előrelátóbban választotta meg a ruháit: hótaposót, farmert és parkát viselt, ami alól egy narancssárga póló kandikált ki. Az arc kifejezése is elszántabb volt, mondhatni, dühös. Úgy szorongatta a kezében a szórólapköteget, mintha igazságtalanul lepontozott dolgozatok lennének.

Ha engem keres, jobb, ha nem talál meg, gondoltam magamban. Zorall egy nő volt.

Sem őt, sem az apját nem ismertem, de valami mégis motoszkálni kezdett a fejemben... Mintha valaki mágnessel próbált volna kihúzni onnan egy nagyon fontos emléket.

Apa és lánya megálltak az elágazásnál. Úgy néztek körül, mintha csak most döbbernének rá, hogy egy kihalt park közepén állnak, tél van, és egy lélek sincs a közelben.

– Hihetetlen! – mondta a lány. – Legszívesebben megfojtanám!

Mivel sejtettem, hogy rám céloz, még jobban összehúztam magam.

Az apja felsóhajtott.

– Ha lehet, inkább mellőzzük a vérengzést. Mégiscsak a nagybátyád.

– De akkor is! *Két év?* – dühöngött a lány. – Apa, hogy lehet, hogy *két évig* nem szólt nekünk?

– Randolph tettei megmagyarázhatatlanok. Én legalábbis sohasem igazodok ki rajtuk, Annabeth.

Olyan élesen szívtam be a levegőt, hogy majdnem lebuktam. Az agyamban felszakadt a heg, feltárva a hatéves koromban elraktározott fájó emlékeket.

Annabeth. Vagyis a szőkésbarna férfi... *Frederick bácsi?*

Visszagondoltam az utolsó családi hálaadásra, amit együtt töltöttünk: Annabeth és én elbújtunk Randolph bácsi

könyvtárában, és dominóztunk, miközben a felnőttek a földszinten ordibáltak.

Szerencséd, hogy anyukáddal élsz. Annabeth újabb domi-
nót pakolt a miniatűr építmény tetejére. Állati jól nézett ki,
olyan volt, mint egy oszlopos ókori szentély. *El fogok szökni.*

Szemernyi kétségem sem volt afelől, hogy Annabeth ko-
molyan beszél. Csodáltam a magabiztosságát.

Aztán Frederick bácsi jelent meg az ajtóban. A keze ökölbe
szorult. Komor arckifejezése szöges ellentétben állt a puló-
verén vigyorgó rénszarvassal. *Annabeth, indulunk!*

Annabeth rám nézett. Szürke szeme egy kicsit elszántab-
ban csillogott, mint ahogy az egy elsőstől megszokott. *Vi-
gyázz magadra, Magnus!*

Majd egyetlen pöccintéssel romba döntötte a dominó-
templomot.

Ekkor láttam őt utoljára.

Anyá később hajthatatlan volt: *Távol tartjuk magunkat
a nagybátyáidtól. Különösen Randolphtól. Tőlem nem kap
semmit. Soha.*

Azt nem árulta el, mit akar Randolph, és min vesztek ösz-
sze Frederickkel és Randolphfal.

*Bíznod kell bennem, Magnus! Ha a közelükbe merész-
kedsz... veszélybe kerülsz.*

Bízam anyában. Még a halála után sem tartottam a kap-
csolatot a rokonaimmal.

Most meg hirtelen fontos lettem nekik.

Randolph a városban élt, Frederick és Annabeth viszont,
tudomásom szerint, továbbra is Virginiában. Most mégis itt
voltak, és szórólapokat osztogattak a nevemmel meg a fény-
képemmel. Egyáltalán honnan szerezték a fotót?

Zúgott a fejem, így a beszélgetés egy részéről lemaradtam.

– ...megkeresni Magnust – magyarázta Frederick bácsi.
Az okostelefonjára pillantott. – Randolph a South End-i
menhelyen van. Azt írja, nem járt szerencsével. Próbáljuk
meg az ifjúsági hajléktalanszállót a park túloldalán.

– Honnan tudjuk, hogy Magnus egyáltalán életben van?
– kérdezte Annabeth elkeseredetten. – *Két éve*, hogy eltűnt!
Lehet, hogy megfagyva fekszik egy árokban!

Enyhe kísértést éreztem, hogy hirtelen előugorjak a rejtékhelyemről, és felkiáltok: *TA-DAM!*

Bár tíz éve nem láttam Annabethet, nem örültem, hogy ilyen zaklatott. De az utcai élet egyvalamire megtanított: soha ne avatkozz bele semmibe, amíg ki nem derül, miről van szó valójában.

– Randolph biztos benne, hogy Magnus életben van – felelte Frederick bácsi. – És Bostonban bujkál. Ha valóban veszélyben van az élete...

A páros a Charles Street felé indult. A hangjuk belevesztett a szélbe.

Most már egész testemben reszkettem, de nem a hideg miatt. Legszívesebben Frederick után szaladtam volna, hogy leteperjem, és kiszedjem belőle, mi folyik itt. Honnan tudja Randolph, hogy még mindig a városban vagyok? Miért keresnek? Miért van nagyobb veszélyben az életem, mint máskor?

De végül nem mentem utánuk.

Eszembe jutottak anya utolsó szavai. Nem akartam a tűzlépcsőt használni, nem akartam egyedül hagyni, de ő megragadta a karomat, és mélyen a szemembe nézett. *Magnus, fuss! Rejtőzz el! Ne bízz senkiben! Később megkereslek. De bármi is történjen, ne menj el Randolphhoz!*

Aztán, még mielőtt kiugorhattam volna az ablakon, az ajtónk szilánkokra tört. Két kékesen izzó szempár ragyogott fel a sötétben...

Gyorsan elhessegettem az emléket, és néztem, ahogy Frederick bácsi és Annabeth kelet felé veszi az irányt.

Randolph bácsi... Valamiért kapcsolatba lépett Frederickkel és Annabethtel. Idecsalta őket Bostonba. Frederick és Annabeth csak most tudta meg, hogy anya meghalt, én pedig eltűntem. Hihetetlen, de ha mégis így történt, Randolph miért pont most mondta el nekik az igazat?

Mivel személyesen nem vonhattam felelősségre a bácsikámat, csak egyféleképpen kaphattam választ a kérdésemre. Randolph Back Bayben lakott, ami még gyalog sem tűnt nagy távolságnak. Frederick szerint Randolph nem volt a házban. Éppen valahol a South Enden kóborolt, és engem keresett.

Mivel nincs is kellemesebb napindító egy jó kis betörésnél, úgy döntöttem, ellátogatok hozzá.

KETTŐ

A fém melltartós férfi

A CSALÁDI KÚRIA ULTRAGÁZ VOLT.

Ti persze másképp vélekednétek a dologról. Meglátnátok a hatalmas, hatemeletes barna homokkőből épült házat, a vízköpőket az ereszen, az ólomüveg ablakokat, a márványlépcsőket meg a többi „itt burzsujok élnek” firlefrancot, és nem értenétek, miért csövezek az utcán.

Az ok: Randolph bácsi.

És ez az ő háza volt. Legidősebb fiúként a nagyszüleimtől örökölte, akik még a születésem előtt meghaltak. Nem ismerem a családi szappanopera részleteit, de a három testvér, Randolph, Frederick és anya, ki nem állhatták egymást. A Nagy Hálaadási Balhé után soha többé nem látogattunk el az ősi birtokra. A lakásunk alig egy kilométerre volt innen, de Randolph mintha legalábbis a Marson élt volna.

Anya csak akkor említette a testvérét, ha épp erre járunk. Olyankor úgy mutatott rá a házra, mintha egy veszélyes sziklára hívná fel a figyelmemet. *Látod? Ott van. Mészsziről kerül el!*

Miután az utcára kerültem, az éj leple alatt néha elsétáltam a ház előtt. Amikor bekukkantottam az ablakon, antik kardokkal és baltákkal teli kivilágított vitrineket láttam, a falakról hátborzongató arcvédős sisakok bámultak rám, az

emeleti ablakokban kirajzolódó szobrok pedig olyanok voltak, akár a megkövült szellemek.

Többször is megfordult a fejemben, hogy betörök a házba, és alaposabban is körülnézek, arra viszont sosem éreztem késztetést, hogy csak úgy bekopogtassak az ajtón. *Randolph bácsi, tudom, hogy rühellted az anyámat, engem meg tíz éve nem láttál; tudom, hogy nagyobb becsben tartod a rozsdás ócskavasaidat, mint a családodat, de meghúzhatnám magam a gyönyörű házában, és vetnél nekem egy kis alamizsnát?*

Kösz, nem! Inkább csövezek az utcán, és eszem egynapos falafelt.

Most azonban... semmi kivetnivalót nem láttam abban, hogy betörjek, és gyorsan körülszimatoljak, hátha választ találok néhány kérdésre. És ha már itt vagyok, akár zsebre is tehetnék pár cuccot, amit később zálogba adhatok.

Ha ez sérti az erkölcsi érzéketeket, hát nagyon sajnálom. Ja! Nem.

Amúgy nem lopok ám akárkitől. Azokat az ellenszenves barmokat pécézem ki magamnak, akiknek már eleve kijutott a jóból. Ha vadiúj BMW-d van, és jogosulatlanul állsz be a rokkantparkolóba, szívbaj nélkül felfeszítem az ablakodat, hogy elcsórjak egy kis aprót a pohártartóból. Ha a selyem zsebkendőket rejtő valódibőr táskádat lóbálva slattyogsz ki egy luxusbutikból, és olyan elmélyülten mondd a magadét a telefonba, hogy az összes szembejövőt letarolod, én ott leszek, hogy jól kizsebeljelek. Ha megengedheted magadnak, hogy egy ötezer dolláros rongydarabba fújd az orrod, akkor fizesd csak ki szépen a vacsorámat.

Én vagyok a bíró, az esküdtszék és a tolvaj. Ami pedig az ellenszenves barmokat illeti, Randolph bácsinál jobbat keresve sem találhattam volna.

A ház a Commonwealth Avenue-ra nézett. Hátulról, a költői elnevezésű 429-es sikátor felől közelítettem meg. Randolph parkolóhelye üres volt. Lépcsők vezettek az alagsori

bejárathoz. Ha volt is biztonsági rendszer, én nem láttam. Az ajtót egy sima reteszelőzár védte. Még csak lakat sem volt rajta. *Jaj, Randolph! Mi ebben a kihívás?*

Két perc múlva már bent is voltam a házban.

A konyhában kiszolgáltam magam egy kis pulykasonkával, keksszel meg dobozos tejjel. Falafelt nem találtam. Baszszus! Most pont arra lett volna gusztusom, viszont találtam egy tábla csokit, amit a kabátom zsebébe sülyesztettem. (A csokievést nem szabad elkapkodni, azt ki kell élvezni.) Aztán felmentem az emeletre, ahol egy mahagónibútorokkal, perzsaszőnyegekkel és olajfestményekkel teli, márványpadlós, kristálycsilláros mauzóleumba csöppentem... Nagyon ciki volt. Ki él így?

Hatévesen még nem tudtam értékelni a drága berendezést, de már akkor is ugyanaz volt a benyomásom: a kúria sötét, nyomasztó, hátborzongató hely. Nehéz volt elképzelni, hogy anya itt nőtt fel. Nem csoda, hogy világéletében imádta a természetet.

Az allstoni lakásunk, ami alatt egy koreai grillbár működött, viszonylag hangulatos volt, de anya utált otthon ülni. Folyton azt hajtogatta, hogy a Blue Hills Nemzeti Park az igazi otthona. Ha esett, ha fújt, oda jártunk túrázni meg kempingezni. Élveztük a friss levegőt, és a négy fal közül kiszabadulva a kacsákon, a libákon meg a mókusokon kívül nem volt más társaságunk.

A hegyekhez képest ez a kőház olyan volt, mint egy börtön. Amikor megálltam a hallban, mintha láthatatlan bogarak mászkáltak volna a bőrömön.

Felmentem az emeletre. A könyvtárban citromostisztítószert- és bőrszag terjengett, pont úgy, ahogy az emlékeimben. Az egyik falnál kivilágított üvegvitrin állt, tele Randolph rozsdás viking sisakjaival és korrodált fejszéivel. Anya egyszer azt mesélte, hogy Randolph eredetileg történelmet tanított a Harvardon, de valami gyalázatos ügybe keveredett,

ezért kirúgták. Anya nem akart részletekbe bocsátkozni, de a csávó a jelek szerint azóta is rá volt kattánva a műtárgyakra.

Okosabb vagy, mint bármelyik nagybátyád, Magnus, mondta egyszer anya. *Ezzel a tanulmányi átlaggal a Harvardra is könnyedén bejuthatnál.*

Ez még akkor volt, amikor élt és virult, én pedig suliba jártam, és a jövőm nem csupán arra korlátozódott, hogy hol találok kaját.

Randolph irodájának sarkában egy nagy sziklatömb állt. Olyan volt, mint egy sírkő: az elejére piros cikornyákat vés-tek és festettek. A közepén lévő elnagyolt rajz egy vicsorgó vadállatot ábrázolt, talán oroszánt vagy farkast.

Megborzongtam. Csak *farkasokat* ne!

Randolph íróasztalához léptem. Abban reménykedtem, hogy csak találok egy számítógépet vagy egy hasznos információkkal teli jegyzetömböt; bármit, ami megmagyarázza, miért keresnek a rokonaim. Az asztalon azonban vékony, sárga, hagymahéjszerű pergamendarabok heverték. Úgy néztek ki, mint azok a térképek, amiket a középkori diákok készítettek: a halvány vázlatok egy partvonalat ábrázoltak, aminek különböző pontjait egy számomra ismeretlen ábécé betűivel feliratozták. A kupac tetején, mintha csak papírnehezék gyanánt tették volna oda, egy bőrzacskó hevert.

Elakadt a lélegzetem. A zacskó ismerősnek tűnt. Kioldot-tam a zsinórt, hogy kivegyek egy dominókövet... csakhogy az, ami a kezembe került, nem dominókő volt. Hatévesen azt hittem, hogy dominóztunk Annabethtel. Az évek során az emlék csak tovább erősödött. A kövekre azonban pontok helyett piros szimbólumokat festettek.

Azon, amit a kezemben tartottam, egy faágra vagy torz *F* betűre hasonlító alakzat virított:

A szívem hevesen kalapált. Nem értettem, miért. Eltűnődtem, vajon jó ötlet volt-e idejönni. Hirtelen szűknek éreztem a szobát. A sarokban álló nagy kőtömbre rajzolt szörnyeteg mintha gúnyos mosollyal meredt volna rám; vörös körvonalai úgy csillogtak, akár a friss vér.

Az ablakhoz léptem. Gondoltam, megnézem, mi van odakint. A sugárút közepén húzódott a Commonwealth sétány: egy hóval borított parkcsík. A csupasz fákat fehér karácsonyi fényfüzerek díszítették. A háztömb végén, egy vaskerítés mögött, Leif Erikson bronzszobra állt a talapzatán, kezét kémlélőn a szeme fölé tartva. Leif egyenesen a Charlesgate felüljáró felé nézett, mintha azt mondaná: *Nézzétek, felfedeztem egy autótutat!*

Anyával sokat viccelődtünk Leifen. A páncélja elég szűkre szabott volt: rövid szoknya és egy mellvért, ami úgy nézett ki, mint egy viking melltartó.

Fogalmam sem volt, hogy került ez a szobor Boston kelles közepére, de végül arra jutottam, talán nem véletlen, hogy Randolph bácsi pont a vikingek történelmét tanulmányozza. Egész életében itt élt. Valószínűleg mindennap látta Leifet az ablakból. Talán már gyerekként megfogalmazódott benne a gondolat: *Ha nagy leszek, a vikingek történelmével akarok foglalkozni. Menő ez fém melltartó!*

A pillantásom a szobor talapzatára siklott. Mintha állna ott valaki... és engem nézne.

Veletek is előfordult már, hogy megláttatok valakit, de nem ismertétek fel azonnal? Egy magas, sápadt férfi silbakolt Leif Erikson árnyékában. Fekete bőrdzsekit, fekete motorosnadrágot és hegyes orrú csizmát viselt. Rövid, tuskés haja tejfölszökén világított. Az egyetlen színfoltot a nyaka köré tekert piros-fehér sál jelentette, ami úgy omlott le a válláról, akár egy olvadt cukorbot.

Ha nem ismerem, akár azt is hihettem volna, hogy valami animés jelmezbálba készül. De ismertem. Hearth volt az, a csöves haverom és egyben „pótmamám”.

Egy kicsit megijedtem, ugyanakkor meg is sértődtem. Hearth meglátott az utcán, és idáig követett? Nem tetszett, hogy egy tündér-keresztzaklató liheg a sarkamban.

Szétártam a kezem: *Hát te mit keresel itt?*

Hearth olyan mozdulatot tett, mintha egy tüskét húzna ki a begörbített tenyeréből, és jó messzire hajítaná. Két éve lógtunk együtt, szóval elég jól kiigazodtam a jelbeszédén.

Azt mutatta, hogy: *TŰNÉS!*

Nem tűnt riadtnak, de Hearthnál sosem lehetett tudni. Nem volt az az érzelmes típus. Amikor együtt lógtunk, legtöbbször csak bámult rám azzal a halványszürke szemével, mintha azt várná, mikor robbanok fel.

Értékes másodperceket vesztegettem el arra, hogy rájőjek, mi járhat a fejében, és miért van itt, amikor elvileg a Copley Square-en kellene lennie.

Hearth újból hadonászni kezdett: előrszegezte a kezeit, majd kétszer meglengette az összezárt mutató- és középső ujját. *Siess!*

– Miért? – kérdeztem hangosan.

– Szevasz, Magnus! – szólalt meg egy öblös hang a hátam mögül.

Majdnem szívinfarktust kaptam. A könyvtár ajtajában egy hordóhasú férfi állt. Rövidre nyírt fehér szakállá és ősz bilifrizurája volt. Bézs kasmírkabátot viselt a sötét gyapjúöltönye fölött. Kesztyűs kezével egy vashegyű, lakkozott fából készült sétabot fogantyúját markolászta. Amikor utoljára láttam, a haja még fekete volt, de a hangját ezer közül is megismertem volna.

– Randolph!

A férfi alig észrevehetően félrebillentette a fejét.

– Micsoda kellemes meglepetés! Örülök, hogy eljöttél. – A bácsikám nem tűnt sem meglepettnek, sem boldognak. – Nincs sok időnk.

A gymromban felkavarodott a kaja meg a tej.

– Nincs sok időnk... hogyhogy?

Randolph bácsi összevonta a szemöldökét. Olyan fancsali képet vágott, mintha valami kellemetlen szag terjengene a szobában.

– Ma van a tizenhatodik születésnapod, ugye? Akkor mindjárt megölnek.

HÁROM

Soha ne ülj be egy fura rokon kocsijába!

HÁT AKKOR BOLDOG SZÜLINAPOT NEKEM!

Január tizenharmadika van? Hogy őszinte legyek, gőzöm sem volt róla. Amikor az ember a híd alatt csövezik, és kukákból eszik, csak úgy repül az idő.

Tehát hivatalosan is betöltöttem a tizenhatot. És ajándékképpen Kretén bácsi sarokba szorított, majd közölte velem, hogy perceken belül megmerényelnek.

– Ki... – kérdeztem. – Á, tudod, mit? Nem érdekel! Örvendtem a találkozásnak, Randolph. De most már mennem kell.

Randolph azonban az ajtóban maradt, elzárva a menekülőutat. Rám szegezte a botját. Esküszöm, szinte éreztem, ahogy a vashegy a szegycsontomnak nyomódik.

– Magnus, beszélünk kell. Nem akarom, hogy elkapjanak. Azok után, ami anyáddal történt...

Ennél még egy pofon is jobban esett volna.

Az emlékek émelyítő kaleidoszkópképeként pörögtek a fejemben: este van, a háztömbünk megremeg, az alsó szintről sikoltozás hallatszik, anya pedig – aki egész nap feszült és paranoiás volt – a tűzlépcsőhöz rángat, és rám rivall,

hogy meneküljek. Az ajtó megreped és betörik. Két fenevad áll a folyosón, a bundájuk latyakszínű, a szemük kéken izzik. Az ujjaim lecsúsznak a tűzlépcső korlátjáról, és egy kupac szemeteszsákon landolok a sikátorban. Néhány pillanat múlva a lakásunk ablakai szétrobbannak, és lángnyelvek csapnak ki mögülük.

Anya azt mondta, hogy meneküljek. Így is tettem. Megígérte, hogy utánam jön. De erre már nem került sor. Végül a híradóból tudtam meg, hogy megtalálták a holttestét a kiégett lakásban. A rendőrség engem keresett. Ki akartak hallgatni, mert gyújtogatásra utaló jeleket találtak; mert fegyelmi ügyeim voltak az iskolában; mert a szomszédok beszámolója szerint közvetlenül a robbanás előtt kiabálás és dulakodás hallatszott a lakásunkból; mert elmenekültem a helyszínről. Egyik jelentés sem említette az izzó szemű farkasokat.

Azóta bujkáltam, a radar alatt repültem, és nagy igyekezetemben, hogy életben maradjak, még arra sem maradt erőm, hogy rendesen meggyászoljam anyát, sőt, néha eltűnődtem, vajon nem én képzeltem-e be magamnak azokat a szörnyeket... de tudtam, hogy nem.

Most pedig, ennyi idő után, Randolph bácsi hirtelen segítséget ajánl.

Olyan erővel markoltam a kis dominókövet, hogy majdnem felsértette a tenyeremet.

– Nem is tudod, mi történt anyával. Soha egyikünkkel sem törődteél.

Randolph leengedte a botját. Teljes súlyával rátámaszkodott, és a szőnyeget bámulta. Egy pillanatra majdnem sikerült elhíttetnie velem, hogy a lelkébe gázoltam.

– Mennyit könyörögtem anyádnak! – szólalt meg végül. – Azt akartam, hogy hozzon ide téged. Hogy megvédhesselek. De ő nemet mondott. Miután meghalt... – Randolph megrázta a fejét. – Magnus, fogalmad sincs róla, mióta kereslek, és mekkora veszélyben vagy.

– Semmi bajom! – csattantam fel, bár a szívem rémülten kalapált. – Egyedül is egész jól elboldogulok.

– Talán, de ennek most vége. – A Randolph hangjából áradó magabiztosság hallatán kirázott a hideg. – Tizenhat éves lettél, kész férfi. Egyszer megmenekültél tőlük, azon az éjszakán, amikor anyád meghalt. De még egyszer nem csúszol ki a markukból. Ez az utolsó esélyünk. Hadd segítsek, különben nem éred meg a holnapot!

Az ólomüveg ablakokon beszüremelő halvány téli derengés kaméleonszerűen változó színekbe burkolta Randolph arcát.

Nem kellett volna idejönnöm. Hülyeséget csináltam! Anya világosan megmondta: *Tartsd távol magad Randolphtól!* Most mégis itt voltam.

Minél tovább hallgattam a bácsikámat, annál jobban megrémültem, és annál kétségbeesettebben akartam halni, mit akar bemesélni nekem.

– Nincs szükségem a segítségedre. – Az asztalra tettem a fura kis dominókövet. – Nem akarok...

– Tudok a farkasokról.

Ez lesokkolt.

– Tudom, mit láttál – folytatta a bácsikám. – Tudom, ki küldte azokat a lényeket. És akármit is gondoljon a rendőrség, tudom, hogyan halt meg az anyád.

– Hogyan...

– Magnus, annyi mindent kell mesélnem neked a szüleidről, az örökségről... Az apádról.

Mintha jéghideg áramot vezettek volna a gerincembe.

– Te ismerted az apámat?

Nem akartam előnyhöz juttatni Randolphot. Az utcán élve megtanultam, milyen veszélyekkel járhat, ha hagyod magad befolyásolni. De Randolph felkeltette a kíváncsiságomat. Hallani akartam, mit tud. És a szeme csillogásából ítélve ő is tisztában volt ezzel.

– Igen, Magnus. Mindent tudok az apádról, a gyilkosságról, arról, hogy anyád miért utasította vissza a segítségemet... minden mindennel összefügg. – A bácsikám a viking ereklyéket bemutató vitrinre mutatott. – Egész életemben egyetlen cél vezérelt. Egy történelmi rejtélyt próbáltam kibogozni. Egészen a közelmúltig vakon tapogatóztam. De most már mindent értek. Az egésznek a *mai* naphoz van köze: a tizenhatodik születésnapodhoz.

Az ablakhoz hátráltam, hogy minél távolabb kerüljek Randolph bácsitól.

– Nézd, a kilencven százalékát nem értem annak, amit mondasz, de ha mesélnél valamit apámról...

Az épület úgy recsegett-ropogott, mintha egy rakás ágyú dördült volna el a távolban: még a fogaim is összekoccantak a dübörgéstől.

– Mindjárt itt lesznek – figyelmeztetett Randolph. – Kifutunk az időből.

– *Kik?*

Randolph a botjára támaszkodva közelebb bicegett hozzám. A jobb térde mintha nem hajlott volna.

– Tudom, hogy sokat kérek tőled, Magnus. Semmi okod rá, hogy megbízz bennem. De *most azonnal* velem kell jönnöd. Tudom, milyen jogok illetnek. – A bácsikám az íróasztalon heverő régi térképekre mutatott. – Együtt visszaszerezhetjük a jussodat. Egyedül ez az, ami megvédhet téged.

Az ablakra sandítottam. Hearth már eltűnt a Commonwealth sétányról. Nekem is ezt kellett volna tennem. Randolph bácsira néztem, próbáltam valami hasonlóságot keresni közte és anyja között, bármit, ami arra ösztönözhetne, hogy megbízzak benne. De semmit sem találtam. Terebélyes alkat, sötét szem, humortalan arckifejezés és merev viselkedés... a bácsikám anyja szöges ellentéte volt.

– Kint áll a kocsim – jegyezte meg.

– T-talán várjuk meg Annabethet és Frederick bácsit.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Randolph elhúzta a száját.

– Ők nem hisznek nekem. Soha nem hittek. Végso két-ségbeesésemben idehoztam őket Bostonba, hogy segítsenek megkeresni téged, de most, hogy itt vagy...

Az épület ismét megremegett. A dübörgés ezúttal köze-lebbről jött és erősebbnek hatott. Szerettem volna azt hinni, hogy a közeli építkezés, egy katonai szertartás vagy valami kézenfekvő dolog kelt ekkora robajt. Mintha egy óriás lába rengette volna meg a talajt, ugyanaz az erő, ami két évvel ezelőtt rázta meg a lakásunkat.

– Magnus, kérek! – Randolph hangja megremegett. – Ezek a szörnyetegek az egész családomat elragadták. A feleségemet, a lányaimat.

– Miért... volt családod? Anya nem is említette...

– Rögtön gondoltam. De az anyád... Natalie volt az egy szem lánytestvérem. Szerettem őt. Nagyon fáj, hogy elveszítettem. Nem akarlak téged is elveszíteni. Gyere velem! Az apád rád hagyott valamit... valamit, ami megváltoztatja a világot.

Ezernyi kérdés merült fel bennem. A Randolph szemében villogó örült fény óvatosságra intett. Az is, hogy azt mondta: *világok*, így, többes számban. Nem hittem el, hogy anya halála óta egyfolytában engem keres. Éber maradtam. Ha Randolph név szerint utánam érdeklődött volna, a haver-jaim biztosan megemlítik, ahogyan Blitz is szólt ma reggel Annabethről és Frederickről.

Valami megváltozott: valami, aminek a hatására Randolph úgy döntött, érdemes felkutatnia.

– Mi lenne, ha egyszerűen elfutnék? – kérdeztem. – Megpróbálnál feltartóztatni?

– Ha elfutsz, megtalálnak. És megölnék.

Mintha vattapamacsokat gyömöszöltek volna a torkomba. Nem bíztam Randolphban. De azt sajnos elhittem neki, hogy meg akarnak ölni. A hangja őszintének hatott.

– Hát akkor – feleltem –, kocsikázunk egyet!